

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 4725/2565

บริษัท อ. โจทก์ กรมสรรพากร จำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.วิ.พ. มาตรา 46, ป.รัษฎากร มาตรา 4, ทศ มาตรา 27 ตร., ทศ มาตรา 40, ทศ มาตรา 54, ทศ มาตรา 70, พ.ร.บ.จัดตั้งศาลภาษีอากรและวิธีพิจารณาคดีภาษีอากร พ.ศ. 2528 มาตรา 7, พ.ร.บ.จัดตั้งศาลภาษีอากรและวิธีพิจารณาคดีภาษีอากร พ.ศ. 2528 มาตรา 9, พ.ร.บ.จัดตั้งศาลภาษีอากรและวิธีพิจารณาคดีภาษีอากร พ.ศ. 2528 มาตรา 17, ป.รัษฎากร มาตรา 27 ตร., ป.รัษฎากร มาตรา 70, ป.รัษฎากร มาตรา 4 ทศ

ย่อ / หลักกฎหมาย

แม้เอกสารที่โจทก์นำสืบจะเป็นภาษาต่างประเทศและไม่ได้ทำคำแปลเป็นภาษาไทย แต่คู่ความสามารถส่งพยานเอกสารที่ทำขึ้นเป็นภาษาต่างประเทศต่อศาลได้โดยไม่ต้องทำคำแปลเป็นภาษาไทยเสมอไป เว้นเสียแต่ศาลสั่งให้ทำคำแปล ตาม ป.วิ.พ. มาตรา 46 วรรคสาม ประกอบ พ.ร.บ.จัดตั้งศาลภาษีอากรและวิธีพิจารณาคดีภาษีอากร พ.ศ. 2528 มาตรา 17 กรณีจึงรับฟังเอกสารดังกล่าวเป็นพยานหลักฐานของโจทก์ได้ และเมื่อโจทก์ได้ส่งเอกสารดังกล่าวให้แก่จำเลยตั้งแต่ในชั้นพิจารณาคำร้องขอคืนเงินภาษีและชั้นพิจารณาอุทธรณ์แล้ว ศาลภาษีอากรกลางย่อมมีอำนาจยกประเด็นตามเอกสารดังกล่าวขึ้นวินิจฉัยได้ ป.รัษฎากร มาตรา 27 ตร. ไม่ได้กำหนดบทนิยามของคำว่า "ผู้มีสิทธิขอคืน" ไว้แต่จำเลยมีระเบียบกรมสรรพากรว่าด้วยการคืนเงินภาษีอากร พ.ศ. 2539 ข้อ 4 (5) ให้นิยามของคำว่า "ผู้ขอคืน" หมายความว่ารวมถึงผู้เสียประโยชน์จากการชำระหรือนำส่งภาษีไว้เกิน หรือผิด หรือซ้ำ หรือโดยไม่มีหน้าที่ต้องเสีย มีสิทธิขอคืนเงินส่วนที่เกินได้ เมื่อโจทก์มีหน้าที่ต้องหักภาษีจากเงินได้ที่จ่ายให้แก่บริษัท บ. ตามอัตราที่กฎหมายกำหนดแล้วนำส่งให้แก่จำเลย ตาม ป.รัษฎากร มาตรา 70 การที่โจทก์โอนเงินในส่วนที่หักไว้เกินให้แก่บริษัท บ. แล้วจำเลยก็ออกหนังสือรับรองการหักภาษี ณ ที่จ่าย ในอัตราที่ถูกต้องให้แก่บริษัท บ. เท่ากับจำเลยยอมรับว่าบริษัท บ. ได้ชำระภาษีไว้ถูกต้องครบถ้วนแล้ว ข้อเท็จจริงดังกล่าวพอฟังได้ว่าโจทก์เป็นผู้เสียประโยชน์จากการชำระหรือนำส่งภาษีไว้เกิน โจทก์จึงเป็นผู้มีสิทธิยื่นคำร้องขอคืนภาษีตาม ป.รัษฎากร มาตรา 27 ตร. ป.รัษฎากร มาตรา 4 ทศ กำหนดให้ผู้ได้รับคืนเงินภาษีอากรมีสิทธิได้รับดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ 1 ต่อเดือนหรือเศษของเดือนของเงินภาษีอากรที่ได้รับคืนโดยไม่คิดทบต้น ตามหลักเกณฑ์และเงื่อนไขที่กำหนดโดยกฎกระทรวง ฉบับที่ 161 (พ.ศ. 2526) ออกตามความในประมวลรัษฎากรว่าด้วยการให้ดอกเบี้ยแก่ผู้ได้รับคืนเงินภาษีอากร โดยไม่ได้กำหนดว่าผู้ได้รับคืนเงินภาษีอากรจะต้องร้องขอดอกเบี้ยต่อจำเลยก่อนแต่อย่างใด โจทก์จึงมีสิทธิได้รับดอกเบี้ยจากเงินค่าภาษีอากรที่ได้รับคืนตามที่โจทก์ขอ

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้เพิกถอนหนังสือแจ้งไม่คืนเงินภาษีอากร ที่ กค 0719.04 (ภค)/4244 และที่ กค 0719.04 (ภค)/4245 ลงวันที่ 4 พฤษภาคม 2561 และเพิกถอนคำวินิจฉัยอุทธรณ์ของสรรพากร ภาค 1 ปฏิบัติราชการแทนอธิบดีจำเลย ตามหนังสือเลขที่ กค 0719.32.3/10831 ลงวันที่ 17 กันยายน 2561 และหนังสือเลขที่ กค 0719.32.3/11330 ลงวันที่ 25 กันยายน 2561 และให้จำเลยคืนเงินภาษีเงินได้นิติบุคคล หัก ณ ที่จ่าย สำหรับเดือนกุมภาพันธ์ 2560 จำนวน 261,082 บาท และ

2,499,156.96 บาท ตามลำดับ พร้อมดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ 1 ต่อเดือน นับแต่วันถัดจากวันครบ
ระยะเวลาสามเดือนนับแต่วันที่คดีถึงที่สุดเป็นต้นไปจนกว่าจำเลยจะชำระเสร็จ จำเลยให้การขอให้
ยกฟ้อง ศาลภาษีอากรกลางพิพากษาให้เพิกถอนคำสั่งไม่คืนภาษีแก่โจทก์ตามหนังสือสำนักงาน
สรรพากรพื้นที่กรุงเทพมหานคร 4 เลขที่ กค 0719.04 (กค)/4244 ลงวันที่ 4 พฤษภาคม 2561
และเลขที่ กค 0719.04 (กค)/4245 ลงวันที่ 4 พฤษภาคม 2561 กับคำวินิจฉัยการอุทธรณ์คำสั่งไม่
คืนเงินภาษีอากรตามหนังสือสำนักงานสรรพากรภาค 1 เลขที่ กค 0719.32.3/10831 ลงวันที่ 17
กันยายน 2561 และเลขที่ กค 0719.32.3/11330 ลงวันที่ 25 กันยายน 2561 ให้จำเลยคืนเงิน
ภาษีอากรรวม 2,760,238.96 บาท พร้อมดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ 1 ต่อเดือน นับแต่วันถัดจากวัน
ครบระยะเวลาสามเดือนนับแต่วันที่คดีถึงที่สุดเป็นต้นไปจนถึงวันที่ลงหนังสือแจ้งคำสั่งคืนเงิน
แต่ทั้งนี้ดอกเบี้ยต้องไม่เกินจำนวนเงินภาษีอากรที่ได้รับคืน กับให้จำเลยใช้ค่าฤชาธรรมเนียมแทน
โจทก์ โดยกำหนดค่าทนายความ 10,000 บาท จำเลยอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์คดีชั้นอุทธรณ์พิเศษแผนก
คดีภาษีอากรพิพากษายืน ค่าฤชาธรรมเนียมชั้นอุทธรณ์เป็นพับ จำเลยฎีกา โดยได้รับอนุญาตจาก
ศาลฎีกา ศาลฎีกาแผนกคดีภาษีอากรวินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงเบื้องต้นรับฟังได้ว่า เมื่อเดือน
กุมภาพันธ์ 2560 โจทก์จ่ายเงินให้แก่บริษัท I เป็นค่าสิทธิตามความตกลงระหว่างรัฐบาลแห่ง
ราชอาณาจักรไทยกับรัฐบาลแห่งสาธารณรัฐสิงคโปร์ เพื่อการเว้นการเก็บภาษีซ้อนและการป้องกันการ
การเลี่ยงระงับการในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีเก็บจากเงินได้ ข้อ 12 ประกอบประมวลรัษฎากร มาตรา 40
(3) จำนวน 2,610,820.20 บาท และ 24,991,563.55 บาท ตามลำดับ แล้วนำส่งภาษีเงินได้
นิติบุคคลหัก ณ ที่จ่าย ตามประมวลรัษฎากร มาตรา 70 ในอัตราร้อยละ 15 เป็นเงิน 391,623.01
บาท และ 3,748,735.13 บาท ต่อมาโจทก์พบว่าได้นำส่งภาษีเงินได้นิติบุคคลหัก ณ ที่จ่ายไว้เกิน
เนื่องจากการแก้ไขความตกลงระหว่างรัฐบาลแห่งราชอาณาจักรไทยกับรัฐบาลแห่งสาธารณรัฐ
สิงคโปร์เพื่อการเว้นการเก็บภาษีซ้อนและการป้องกันการเลี่ยงระงับการในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีเก็บ
จากเงินได้ ฉบับแก้ไข มีผลใช้บังคับวันที่ 1 มกราคม 2560 โจทก์มีหน้าที่นำส่งภาษีเงินได้นิติบุคคล
หัก ณ ที่จ่าย ในอัตราร้อยละ 5 วันที่ 19 พฤษภาคม 2560 และวันที่ 26 พฤษภาคม 2560 โจทก์ยื่น
คำร้องขอคืนเงินภาษีที่นำส่งไว้เกินจากจำเลยสำหรับเดือนกุมภาพันธ์ 2560 จำนวน 261,082 บาท
และ 2,499,156.96 บาท ตามคำร้องขอคืนเงินภาษีอากร (ค.10) ต่อมาจำเลยมีหนังสือแจ้งไม่
คืนเงินภาษีอากรที่ กค 0719.04 (กค)/4244 และที่ กค 0719.04 (กค)/4245 ลงวันที่ 4 พฤษภาคม
2561 ถึงโจทก์ วันที่ 18 และ 22 พฤษภาคม 2561 โจทก์ยื่นอุทธรณ์คำสั่งแจ้งไม่คืนเงินภาษีอากร
ดังกล่าว ต่อมาจำเลยมีหนังสือเลขที่ กค 0719.32.3/10831 ลงวันที่ 17 กันยายน 2561 และเลขที่
กค 0719.32.3/11330 ลงวันที่ 25 กันยายน 2561 วินิจฉัยว่า คำสั่งสำนักงานสรรพากรพื้นที่
กรุงเทพมหานคร 4 ที่ไม่อนุมัติคืนเงินภาษีเงินได้นิติบุคคลหัก ณ ที่จ่าย สำหรับเดือนกุมภาพันธ์
2560 แก่โจทก์ชอบแล้ว มีปัญหาที่ต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยประการแรกว่า โจทก์มีสิทธิยื่น
คำร้องขอคืนเงินภาษีอากรหรือไม่ และคำสั่งแจ้งไม่คืนเงินภาษีอากรตามหนังสือแจ้งไม่คืนเงิน
ภาษีอากรที่ กค 0719.04 (กค)/4244 และที่ กค 0719.04 (กค)/4245 ลงวันที่ 4 พฤษภาคม 2561
และคำวินิจฉัยอุทธรณ์ตามหนังสือเลขที่ กค 0719.32.3/10831 ลงวันที่ 17 กันยายน 2561
และเลขที่ กค 0719.32.3/11330 ลงวันที่ 25 กันยายน 2561 ขอบด้วยกฎหมายหรือไม่ ศาลฎีกา
แผนกคดีภาษีอากรเห็นว่า พยานโจทก์ปากนางสาวสุพิชฌันธน์ เบิกความประกอบเอกสาร
ซึ่งระบุว่า เมื่อวันที่ 29 มีนาคม 2560 โจทก์โอนเงินตราต่างประเทศซึ่งคำนวณเป็นสกุลเงินบาท
253,149.05 บาท และ 2,407,248.62 บาท ไปยังบัญชีธนาคารของบริษัท I แม้เอกสารดังกล่าวจะ

เป็นภาษาต่างประเทศและโจทก์ไม่ได้ทำคำแปลเป็นภาษาไทยก็ตาม แต่คู่ความสามารถส่ง พยานเอกสารที่สร้างขึ้นเป็นภาษาต่างประเทศต่อศาลได้โดยไม่ต้องทำคำแปลเป็นภาษาไทย เสมอไป เว้นเสียแต่ศาลสั่งให้ทำคำแปล ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 46 วรรคสาม ประกอบพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลภาษีอากรและวิธีพิจารณาคดีภาษีอากร พ.ศ. 2528 มาตรา 17 กรณีจึงรับฟังเอกสารดังกล่าวเป็นพยานหลักฐานของโจทก์ได้ โดยโจทก์ได้ แสดงหลักฐานดังกล่าวให้แก่พนักงานเจ้าหน้าที่ของจำเลยตั้งแต่ชั้นยื่นคำร้องขอคืนเงินภาษีและ ชั้นพิจารณาอุทธรณ์ของจำเลยแล้วว่า โจทก์คืนเงินค่าภาษีอากรส่วนที่หักไว้เกินให้แก่บริษัท I ซึ่ง ต่อมาวันที่ 30 มีนาคม 2560 จำเลยออกหนังสือรับรองการหักภาษี ณ ที่จ่ายตามอัตราที่ถูกต้องให้ แก่บริษัท I ตามเอกสารหมายเลข 1 แผ่นที่ 41 หรือ 86 และ 2 แผ่นที่ 110 อันเป็นเวลาต่อเนื่องกับ ที่โจทก์โอนเงินให้แก่บริษัท I และเมื่อคำนวณจำนวนเงินภาษีที่โจทก์หัก ณ ที่จ่ายไว้ในอัตราร้อยละ 15 กับจำนวนภาษีเงินได้หัก ณ ที่จ่ายในอัตราร้อยละ 5 แล้วปรากฏมีส่วนต่างตรงกับเงินที่โจทก์ โอนไปให้แก่บริษัท I ประกอบกับได้ความจากนายสุกัญช พยานจำเลยเบิกความตอบทนายโจทก์ ถามค้านว่า เอกสารหมายเลข 1 แผ่นที่ 86 และ 2 แผ่นที่ 110 แสดงว่าบริษัท I ได้ชำระภาษีไว้ ถูกต้อง ไม่เป็นผู้เสียภาษีไว้เกิน ผิด หรือซ้ำ และเบิกความตอบทนายจำเลยถามติงว่า เอกสารหมายเลข 2 แผ่นที่ 110 เป็นหนังสือรับรองซึ่งจำเลยออกเพื่อแสดงว่าโจทก์นำส่งเงินภาษีหัก ณ ที่จ่ายไว้ เกินจำนวน ทั้งโจทก์นำสืบโดยจำเลยไม่ได้แย้งเป็นอย่างอื่นว่า เงินค่าตอบแทนที่โจทก์จ่ายให้แก่ บริษัท I เป็นเงินค่าแห่งลิขสิทธิ์อันเป็นเงินได้พึงประเมินตามประมวลรัษฎากร มาตรา 40 (3) อันเป็นค่าสิทธิตามความในข้อ 12 วรรคสอง (ก) แห่งความตกลงระหว่างรัฐบาลแห่งราชอาณาจักร ไทยและรัฐบาลแห่งสาธารณรัฐสิงคโปร์ เพื่อการเว้นการเก็บภาษีซ้อนและการป้องกันการเลี่ยง รัษฎากรในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีเก็บจากเงินได้ ซึ่งกำหนดภาษีที่เรียกเก็บอัตราร้อยละ 5 ข้อเท็จจริง จึงฟังได้ว่า โจทก์ได้หักภาษี ณ ที่จ่ายจากเงินได้ของบริษัท I เกินกว่าอัตราที่กฎหมายกำหนด แล้ว โจทก์ได้โอนเงินให้แก่บริษัท I เพื่อชดเชยเงินภาษีส่วนที่หักไว้เกินและนำส่งให้แก่จำเลยเกินจำนวน และเมื่อโจทก์ได้ส่งหลักฐานดังกล่าวให้แก่จำเลยตั้งแต่ในชั้นพิจารณาคำร้องขอคืนเงินภาษีและชั้น พิจารณาอุทธรณ์แล้ว ศาลภาษีอากรกลางย่อมมีอำนาจยกประเด็นดังกล่าวขึ้นวินิจฉัยได้ ส่วนที่ จำเลยฎีกาว่า เงินภาษีเงินได้นิติบุคคลหัก ณ ที่จ่าย ที่โจทก์นำส่งแก่จำเลยไม่ใช่เงินของโจทก์ แต่ เป็นของบริษัท I ประมวลรัษฎากร มาตรา 54 เพียงกำหนดหน้าที่ให้โจทก์เป็นผู้หักภาษีเงินได้นำส่ง ให้แก่จำเลยไม่ได้กำหนดสิทธิในการขอคืนภาษีจากจำเลย โจทก์ไม่ใช่ผู้เสียประโยชน์จากการนำ เงินของบริษัท I มาชำระหรือนำส่งภาษีไว้แก่จำเลยบริษัท I ซึ่งเป็นผู้มีหน้าที่เสียภาษีเท่านั้นที่มี สิทธิยื่นคำร้องขอคืนภาษี (ค.10) จากจำเลย การที่โจทก์ยื่นคำร้องขอคืนภาษีจากจำเลยไม่ตัดสิทธิ บริษัท I ที่จะยื่นคำร้องขอคืนภาษีจากจำเลยอีก โจทก์จึงไม่มีสิทธิขอคืนภาษีตามประมวลรัษฎากร มาตรา 27 ตรี จากจำเลย นั้น เห็นว่า ประมวลรัษฎากร มาตรา 27 ตรี วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า "เว้นแต่ จะมีบทบัญญัติไว้เป็นอย่างอื่น การขอคืนภาษีอากรและภาษีที่ถูกหักไว้ ณ ที่จ่าย และนำส่งแล้วเป็น จำนวนเกินกว่าที่ควรจะต้องเสียภาษี หรือที่ไม่มีหน้าที่ต้องเสีย ให้ผู้มีสิทธิขอคืนยื่นคำร้องขอคืน ภายในสามปี นับแต่วันสุดท้ายแห่งกำหนดเวลายื่นรายการภาษีตามที่กฎหมายกำหนด..." วรรคสอง บัญญัติว่า "คำร้องขอคืนตามมาตรานี้ให้เป็นไปตามแบบที่อธิบดีกำหนด และให้ผู้มีสิทธิขอคืนยื่น คำร้องขอคืน ณ ที่ว่าการอำเภอท้องที่ที่ผู้มีสิทธิขอคืนมีภูมิลำเนาหรือ ณ สถานที่อื่นตามที่อธิบดี กำหนด" มาตรา 70 บัญญัติว่า "บริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลที่ตั้งขึ้นตามกฎหมายของ ต่างประเทศ มิได้ประกอบกิจการในประเทศไทย แต่ได้รับเงินได้พึงประเมินตามมาตรา 40 (2) (3)

(4) (5) หรือ (6) ที่จ่ายจากหรือในประเทศไทย ให้บริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลนั้นเสียภาษี โดยให้ผู้จ่ายหักภาษีจากเงินได้พึงประเมินที่จ่ายตามอัตราภาษีเงินได้สำหรับบริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคล แล้วนำส่งอาเภอท้องที่พร้อมกับยื่นรายการตามแบบที่อธิบดีกำหนดภายในเจ็ดวันนับแต่วันสิ้นเดือนของเดือนที่จ่ายเงินได้พึงประเมินนั้น ทั้งนี้ให้นำมาตรา 54 มาใช้บังคับโดยอนุโลม" มาตรา 54 วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า "ถ้าผู้จ่ายเงินตามมาตรา 50 และมาตรา 53 มิได้หักและนำเงินส่งหรือได้หักและนำเงินส่งแล้วแต่ไม่ครบจำนวนที่ถูกต้อง ผู้จ่ายเงินต้องรับผิดชอบร่วมกับผู้มีเงินได้ในกรณีเสียภาษีที่ต้องชำระตามจำนวนเงินภาษีที่มีได้หักและนำส่งหรือตามจำนวนที่ขาดไป แล้วแต่กรณี" เห็นได้ว่าประมวลรัษฎากร มาตรา 27 ตรี ไม่ได้กำหนดบทนิยามของคำว่า "ผู้มีสิทธิขอคืน" ไว้แต่อย่างใด แต่จำเลยมีระเบียบกรมสรรพากรว่าด้วยการคืนเงินภาษีอากร พ.ศ. 2539 ให้นิยามของคำว่า "ผู้ขอคืน" หมายความว่า (1) ผู้เสียภาษีอากรซึ่งได้ชำระภาษีอากรไว้เกิน หรือ ผิด หรือซ้ำ (2) ผู้ถูกหักภาษี ณ ที่จ่ายไว้เกิน และหรือมีภาษีเกินเนื่องจากการเครดิตภาษี (3) ผู้ไม่มีหน้าที่ต้องเสียภาษีแต่ได้ชำระภาษีไว้ หรือถูกหักภาษีไว้ไม่ว่าด้วยเหตุใด ๆ (4) ผู้มีหน้าที่หักภาษี ณ ที่จ่าย ที่นำเงินของตนส่งภาษีไว้ผิดหรือซ้ำ (5) ผู้เสียประโยชน์จากการชำระหรือนำส่งภาษีไว้เกิน หรือผิด หรือซ้ำ หรือโดยไม่มีหน้าที่ต้องเสีย แสดงว่า ในทางปฏิบัติของจำเลย ผู้ขอคืนภาษีหาใช่หมายความว่าเฉพาะผู้มีเงินได้หรือผู้มีหน้าที่ต้องเสียภาษีเท่านั้น หากยังหมายความรวมถึง ผู้เสียประโยชน์จากการชำระหรือนำส่งภาษีไว้เกิน หรือผิด หรือซ้ำ หรือโดยไม่มีหน้าที่ต้องเสียก็มีสิทธิขอคืนเงินส่วนที่เกินได้ เมื่อโจทก์เป็นผู้จ่ายเงินได้ตามประมวลรัษฎากร มาตรา 40 (3) จากประเทศไทยให้แก่บริษัท โจทก์จึงมีหน้าที่ต้องหักภาษีจากเงินได้ที่จ่ายให้แก่บริษัท ตามอัตราที่กฎหมายกำหนดแล้วนำส่งให้แก่จำเลย ตามประมวลรัษฎากร มาตรา 70 การที่โจทก์โอนเงินในส่วนที่หักไว้เกินให้แก่บริษัท แล้วจำเลยก็ออกหนังสือรับรองการหักภาษี ณ ที่จ่ายในอัตราที่ถูกต้องให้แก่บริษัท เท่ากับจำเลยยอมรับว่าบริษัท ได้ชำระภาษีไว้ถูกต้องครบถ้วนแล้ว ข้อเท็จจริงดังกล่าวพอฟังได้ว่า โจทก์เป็นผู้เสียประโยชน์จากการชำระหรือนำส่งภาษีไว้เกิน โจทก์จึงเป็นผู้มีสิทธิยื่นคำร้องขอคืนภาษีตามประมวลรัษฎากร มาตรา 27 ตรี คำสั่งแย้งไม่คืนเงินภาษีอากรตามหนังสือแย้งไม่คืนเงินภาษีอากรที่ กค 0719.04 (กค)/4244 และที่ กค 0719.04 (กค)/4245 ลงวันที่ 4 พฤษภาคม 2561 และคำวินิจฉัยอุทธรณ์ตามหนังสือเลขที่ กค 0719.32.3/10831 ลงวันที่ 17 กันยายน 2561 และเลขที่ กค 0719.32.3/11330 ลงวันที่ 25 กันยายน 2561 จึงไม่ชอบด้วยกฎหมาย ที่ศาลอุทธรณ์คดีชำนาญพิเศษพิพากษามานั้น ศาลฎีกาแผนกคดีภาษีอากรเห็นพ้องด้วย ฎีกาข้อนี้ของจำเลยฟังไม่ขึ้น มีปัญหาที่ต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยประการต่อมาว่า จำเลยต้องคืนเงินภาษีเงินได้นิติบุคคลหัก ณ ที่จ่าย แก่โจทก์พร้อมดอกเบี้ยตามฟ้องหรือไม่ ศาลฎีกาแผนกคดีภาษีอากรเห็นว่าคดีนี้เป็นกรณีพิพาทเกี่ยวกับการขอคืนค่าภาษีอากร ซึ่งตามพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลภาษีอากรและวิธีพิจารณาคดีภาษีอากร พ.ศ. 2528 มาตรา 7 บัญญัติว่า "ศาลภาษีอากรมีอำนาจพิจารณาพิพากษาคดีแพ่งในเรื่องต่อไปนี้...(3) คดีพิพาทเกี่ยวกับการขอคืนค่าภาษีอากร..." และมาตรา 9 บัญญัติว่า "คดีตามมาตรา 7 (3) ในกรณีที่กฎหมายเกี่ยวกับภาษีอากรบัญญัติให้ขอคืนค่าภาษีอากรตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และระยะเวลาที่กำหนดไว้ จะดำเนินการในศาลภาษีอากรได้ต่อเมื่อได้มีการปฏิบัติตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และระยะเวลาเช่นว่านั้น" เมื่อโจทก์ได้ยื่นคำร้องขอคืนเงินภาษีที่นำส่งไว้เกินจากจำเลยและฟังได้ว่า คำสั่งแย้งไม่คืนเงินภาษีอากรตามหนังสือแย้งไม่คืนเงินภาษีอากรที่ กค 0719.04 (กค)/4244 และที่ กค 0719.04 (กค)/4245 ลงวันที่ 4 พฤษภาคม 2561 และคำวินิจฉัยอุทธรณ์ตามหนังสือเลขที่ กค 0719.32.3/10831 ลงวันที่ 17 กันยายน 2561 และเลขที่

กค 0719.32.3/11330 ลงวันที่ 25 กันยายน 2561 ไม่ชอบด้วยกฎหมาย จำเลยจึงต้องคืนเงินภาษี ส่วนเกินให้แก่โจทก์ ซึ่งทางนำสืบของจำเลยไม่ได้โต้แย้งว่าจำนวนเงินที่โจทก์ขอคืนไม่ถูกต้อง อย่างไร ที่ศาลภาษีอากรกลางและศาลอุทธรณ์คดีชั้นอุทธรณ์พิพากษาให้จำเลยคืนเงินภาษี ตามฟ้องจึงชอบ ส่วนที่โจทก์ขอให้จำเลยชำระดอกเบี้ยนั้น ประมวลรัษฎากร มาตรา 4 ทศ กำหนดให้ผู้ได้รับคืนเงินภาษีอากรมีสิทธิได้รับดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ 1 ต่อเดือน หรือเศษของ เดือนของเงินภาษีอากรที่ได้รับคืนโดยไม่คิดทบต้น ตามหลักเกณฑ์และเงื่อนไขที่กำหนดโดย กฎกระทรวง ฉบับที่ 161 (พ.ศ. 2526) ออกตามความในประมวลรัษฎากรว่าด้วยการให้ดอกเบี้ยแก่ ผู้ได้รับคืนเงินภาษีอากร โดยไม่ได้กำหนดว่าผู้ได้รับคืนเงินภาษีอากรจะต้องร้องขอดอกเบี้ยต่อ จำเลยก่อนแต่อย่างใด โจทก์จึงมีสิทธิฟ้องและได้รับดอกเบี้ยจากเงินค่าภาษีอากรที่ได้รับคืนตามที่ โจทก์ขอ ฎีกาข้อนี้ของจำเลยฟังไม่ขึ้นเช่นกัน ที่ศาลอุทธรณ์คดีชั้นอุทธรณ์พิพากษามานั้น ศาลฎีกาแผนกคดีภาษีอากรเห็นฟ้องด้วย พิพากษายืน ค่าฤชาธรรมเนียมชั้นฎีกาให้เป็นพับ

องค์คณะ

พอพันธุ คิตจิตต์ · อดม วัตตธรรม · สุนทร ทรงฤกษ์

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/4725/2565>